

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/93/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515204839
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2515204839.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holíč a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: SPP - distribúcia, a.s., so sídlom Mlynské nivy 44/b, Bratislava, IČO: 35 910 739, zastúpený: Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Michalská 14, Bratislava, IČO: 47 255 706, proti žalovanej: Mgr. B. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. D. XX/X, V., zastúpená: JUDr. Katarína Galová, advokátka, so sídlom E. Belluša 10, Piešťany, o zaplatenie 2.190,45 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 9C/126/2015-301 zo dňa 22.11.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo výroku II. a vo výroku III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná má voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 1.340,12 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.340,12 Eur od 22.06.2015 do zaplatenia. Vo výroku II. zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Vo výroku III. rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie použitím § 82 ods. 1, 2, 5 zákona č. 251/2022 Z.z. o energetike, ako aj procesnými ustanoveniami § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 2 CSP. Vecne súd argumentoval tým, že nakoľko žalobca sa domáhal náhrady škody, súd skúmal prvé tri predpoklady vzniku škody, a to porušenie právnej povinnosti, existenciu škody a príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Zavinenie neskúmal, keďže v danom prípade sa jednalo o objektívnu zodpovednosť. Žalovaná porušila právnu povinnosť, pretože na odbernom mieste nachádzajúcom sa na nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve žalovanej, dochádzalo v období od 21.09.2010 do 30.07.2013 k odberu zemného plynu bez uzatvorenej zmluvy o dodávke plynu, t.j. k neoprávnenému odberu plynu. Pod pojmom škoda, treba rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. Bolo potrebné teda zistiť, akú škodu žalovaná spôsobila a túto okolnosť bol povinný preukázať žalobca. Tento síce predložil zápis a spôsob výpočtu škody s tým, že túto vyčíslil za obdobie od 13.07.2012 do 30.07.2013 (po čiastočnom späťvzatí žaloby) na sumu 850,33 Eur, avšak na to, aby mohol byť žalobca v konaní úspešný musel by preukázať, že skutočne mu zo strany žalovanej vznikla škoda v takej výške v akej si ju uplatnil. Jedná sa o dôkaznú povinnosť žalobcu a práve v sporovom konaní je nesplnenie dôkaznej povinnosti spojené s procesnou zodpovednosťou za nedokázanie tvrdených skutočností, to znamená s neunesením tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno, určujú normy hmotného práva. Zásadne ho má ten, v koho záujme je dokázanie určitej skutočnosti. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní práve toho,

kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). Podľa Výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom zemného plynu zo dňa 13.08.2013 predloženého žalobcom bola Zmluva o dodávke zemného plynu ukončená dňa 13.07.2012, čo však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že k ukončeniu zmluvného vzťahu na základe uzatvorenej Zmluvy o dodávke plynu k odbernému miestu B. XXXX/XX, V., uzatvorenej medzi Slovenským plynárenským priemyslom, a.s. a Q. Y., nar. XXXX, došlo jednostranne odstúpením od zmluvy z dôvodu neplatenia, a to ku dňu 21.09.2010. Z Výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom zemného plynu zo dňa 13.08.2013 tiež vyplýva, že ku dňu 13.07.2012 bol stav na meradle 12 031 m³, z ktorého údaju žalobca vychádzal pri výpočte výšky škody. Žalobca však v konaní nepreukázal, na základe čoho došiel k uvedenému údaju. Žalobca ani netvrdil, že by k tomuto dňu bol vykonaný skutočný odpočet plynu na predmetnom meradle. Súd pritom poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 26Co/291/2014 zo dňa 25.08.2015, v ktorom odvolací súd uvádza, že „odberateľovi (žalovanému) vznikne povinnosť uhradiť prevádzkovateľovi prepravnej siete (žalobkyni) skutočne vzniknutú škodu, ak vznikla - teda základným predpokladom vzniku nároku je existencia skutočne vzniknutej škody.“ Teda na to, aby mohol byť žalobca v konaní úspešný musel by preukázať, že skutočne mu zo strany žalovanej vznikla škoda v takej výške v akej si ju uplatnil. Nakoľko však súd výšku škody nemal za preukázanú, súd žalobu vo zvyšnej časti pre neunesenie dôkazného bremena žalobcu ako nepreukázanú zamietol, nakoľko z iných predpokladov nemôže súd vychádzať a nevychádza ani zákon o energetike, z ktorého žalobca odvodzoval svoj nárok. Súd navyše uvádza, že je na ujmu žalobcu, že za obdobie takmer tri roky nevykonával odpočet plynomeru. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie sumy 2.190,45 Eur s príslušenstvom. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 1.340,12 Eur (61,18 % žalovanej sumy) zastavil, keďže žalobca vzal žalobu v tejto časti späť z dôvodu námietky premlčania vznesenej žalovanou. Zastavenie konania v tejto časti tak nemožno pričítať na umu žalovanej. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (38,82 % žalovanej sumy), čo predstavuje taktiež úspech žalovanej. Čistý úspech žalovanej tak predstavuje 100 %. Vzhľadom na uvedené súd priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd v zmysle § 262 ods. 1 CSP v tomto rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodol len o nároku na náhradu trov konania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia; o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov II. a III. podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca, navrhujúc jeho zmenu tak, že odvolací súd žalobe vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania, resp. jeho zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podľa odvolateľa neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie došiel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, rozhodnutie súdu prvej inštancie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje osobitne i za nepredvídateľné a vydané v rozpore s princípom právneho štátu, princípom právnej istoty a princípom legitímnych očakávaní. Podľa informácií z informačného systému žalobcu, na odbernom mieste žalovaného (B. XXXX/XX, XXX XX V.) došlo k ukončeniu zmluvy o dodávke zemného plynu spoločnosťou Slovenský plynárenský priemysel, a.s., ako dodávateľom zemného plynu so stavom plynomera na odbernom mieste žalovaného 8 836 m³. Dňa 30.7.2013 žalobca vyslal pracovníkov na vykonanie kontroly odberného miesta B. XXXX/XX, XXX XX V., plynomeru č. plynomeru č. 541158002190, POD: SKSPDIS000422001918. Uvedenú skutočnosť preukazuje montážny list meradla číslo 1100081063, v ktorom je okrem iného uvedené, že stav počítadla plynomeru je 13 883 m³. Je teda zrejme, že na odbernom mieste B. XXXX/XX, XXX XX V., plynomeru č. plynomeru č. 541158002190, POD: SKSPDIS000422001918 dochádzalo k neoprávnenému odberu zemného plynu v rozpore s ust. § 82 odsek 1 písm. a) zákona o energetike, čím vznikla žalobcovi škoda, ktorú žalobca vyčíslil spolu na sumu 2 190,45 EUR a ktorú vyfakturoval na sumu vo výške 2 190,45 EUR, doklad č. 9000162450 zo dňa 14.8.2013, splatný dňa 28.8.2013. Pokiaľ žalovaný uvádza, že k neoprávnenému odberu zemného plynu dochádzalo na odbernom mieste: B. XXXX/XX, V., uvedené závery nemožno prijať. Žalobca od počiatku tvrdil, že k ukončeniu zmluvy o dodávke zemného plynu Slovenský plynárenský priemysel, a.s. došlo dňa 21.9.2010. Na odbernom mieste v spoluvlastníctve žalovanej dochádzalo k neoprávnenému odberu zemného plynu v rozpore s ust. § 82 odsek 1 písm. a) zákona o energetike. Žalobca následne po vznesení námietky premlčania žalovanou v záujme možného ukončenia sporu súdnym zmierom zaslal súdu prvej inštancie „Výpočet

škody spôsobenej neoprávneným odberom zemného plynu“ zohľadňujúci argumentáciu žalovaného ohľadom vznesenej námietky premlčania, v zmysle ktorého bola škoda vyčíslená na sumu 850,33 EUR, t.j. za obdobie neoprávneného odberu zemného plynu od 13.7.2012 do 30.7.2013, teda tú časť obdobia neoprávneného odberu zemného plynu, na ktorú sa vznesená námietka premlčania zo strany žalovanej nevzťahuje. Nemožno prijať preto tvrdenie súdu prvej inštancie, že „Zmluva o dodávke zemného plynu bola ukončená dňa 13.7.2012“, toto nemá oporu ani vo vykonanom dokazovaní.

4. Vo vzťahu k námietke výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom zemného plynu, táto je vyčíslená správne, poukazujúc na § 1 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 449/2012 Z.z. ministerstva hospodárstva, ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom zemného plynu „škoda spôsobená neoprávneným odberom plynu sa v prípade, ak nie je možné použiť na určenie množstva neoprávneného odobratého plynu údaje určeného meradla, vypočíta ako súčin množstva neoprávneného odobratého plynu určeného podľa odsekov 3 až 11 a jedenaplnásobku referenčnej ceny plynu platnej v mesiaci zistenia neoprávneného odberu plynu, zverejnenej na webovom sídle prevádzkovateľa distribučnej siete, v prípade neoprávneného odberu plynu, ku ktorému dochádzalo v objekte, ktorý je určený na trvalé bývanie.“ V zmysle § 1 ods. 12 vyhlášky č. 449/2012 Z.z. ministerstva hospodárstva, ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom zemného plynu, v prípade neoprávneného odberu plynu, pri ktorom má prevádzkovateľ distribučnej siete k dispozícii údaje o množstve neoprávneného odobratého plynu z určeného meradla (meradla, ktoré má platné overenie a bolo namontované prevádzkovateľom distribučnej siete), výška škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu sa vypočíta ako súčin množstva neoprávneného odobratého plynu určeného meradlom a ceny podľa odseku 1. Žalobca správne pristúpil k vyčísleniu škody v súlade so všeobecne záväzným predpisom, ktorý upravuje spôsob jej výpočtu. Žalobca uplatňuje svoj nárok za neoprávnený odber zemného plynu, a to za skutočné množstvo spotrebovaného zemného plynu. V zmysle § 2 písm. c) bod 22. „Na účely tohto zákona sa rozumie v plynárenstve typovým diagramom dodávky plynu náhradná metóda na určenie denných odberov plynu, zúčtovanie odchýlok a na účely náhradného odpočtu u skupín koncových odberateľov plynu, ktorých údaje o odbere plynu nie sú dodávateľovi plynu na dennej báze k dispozícii.“ V zmysle § 76 ods. 2 „Prevádzkovateľ distribučnej siete má právo použiť typové diagramy dodávky, ak nemá k dispozícii údaje namerané určeným meradlom.“ V zmysle § 76 ods. 12 „Podrobnosti o podmienkach pripojenia, dodávky, merania plynu, použitia typových diagramov dodávky a spôsob bilancovania siete ustanovia technické podmienky prevádzkovateľa siete podľa § 19 a pravidiel trhu.“ Vzhľadom na žalovanou uplatnenú námietku premlčania žalobca v súlade so zákonom pristúpil k použitiu typového diagramu dodávky. Žalobca ako prevádzkovateľ distribučnej siete má právo použiť typové diagramy dodávky za účelom stanovenia údajov o spotrebe zemného plynu, typový diagram dodávky plynu je určený ako náhradná metóda na účely náhradných odpočtov. Žalobca v súvislosti so stanoveným objemu zemného plynu spotrebovaného ako „neoprávnený odber zemného plynu“ postupoval v súlade s právnymi predpismi. Pokiaľ súd potvrdzuje, že na odbernom mieste v spoluvlastníctve žalovanej dochádzalo v žalobcom tvrdenom období k neoprávnenému odberu zemného plynu, potom nárok žalobcu je v celom rozsahu dôvodný.

5. Odvolateľ poukázal na svoje podanie zo dňa 20.11.2018, v ktorom uviedol, že v rámci predvídateľnosti súdneho rozhodnutia si dovoľuje požiadať o oznámenie skutočnosti, kedy by súd považoval za potrebné, resp. vhodné doložiť podklad, alebo vysvetlenie, či dôkaz zo strany žalobcu, toto na základe výzvy súdu zabezpečiť; alebo kedy by súd disponoval úvahou (právnym posúdením veci), v dôsledku ktorej by bolo možné nároku žalobcu čo i len čiastočne nevyhovieť, resp. by tento nebol čo i len čiastočne dôvodný (i po tomto podaní), k tomuto (predbežnému právnemu posúdeniu veci/záveru) sa chce vyjadriť. Zo strany súdu prvej inštancie žalobca neeviduje výzvu v súvislosti s tým, že by súd prvej inštancie považoval žalobu žalobcu v niečom neúplnú alebo nedôvodnú. Odvolateľ namietal tiež nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku, poukazujúc na čl. 6 ods. 1 Dohovoru a nadväzujúcu judikatúru (napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Hadjianastassiou v. Grécko, Suominen v. Fínsko, Tatishvili v. Rusko, Vetrenko v. Moldavsko). Povinnosť súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva aj zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 108/07, II. ÚS 410/06, III. ÚS 311/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 410/06). K tomu, čo znamená vyrovnať sa s argumentami účastníka konania, sa výstižne vyjadril napríklad aj Najvyšší správny súd ČR v rozsudku sp. zn. 2 Afs 24/2005, kde uviedol: „...není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu

§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“ Odvolatel poukázal aj na rozhodovací prax Najvyššieho súdu SR v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Cdo 170/2005 a 7Cdo 136/2013, 7 Cdo 201/2014, 8Sžo/7/2011, 1SZa/10/2015.

6. Žalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu žalobcu sa vyjadril písomne prostredníctvom svojej advokátky, s rozhodnutím súdu prvej inštancie sa v plnej miere stotožnila, navrhla preto napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať žalovanej náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie žalobcu považuje za nedôvodné a neopodstatnené, zdôvodnené v rovine právnej teórie a citácií zo súdnej praxe v iných prípadoch, a to bez priameho prepojenia na daný prípad. Napadnutý rozsudok tunajšieho súdu považuje žalovaná za vecne správny, splňujúci všetky atribúty zákonného, riadne zdôvodneného a presvedčivého rozsudku. Procesný postup súdu, ktorý predchádzal napadnutému rozsudku, bol zákonný, predvídateľný, spravodlivý, nevykazujúci žiadne vady, ktoré by bolo možné podriaďiť pod odvolacie dôvody prípustné podľa § 365 CSP. Žalobca v odvolaní na str. 1 odvolania taxatívne uvádza odvolacie dôvody, avšak v odvolaní absentuje ich konkrétne vecné premietnutie na daný prípad. Súd zdôvodnil, prečo žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne výšky skutočne vzniknutej škody za obdobie neoprávneného odberu od 21.09.2010 do 30.07.2013, keď po tom ako žalovaná namietla premlčanie žalovaného nároku, si žalobca prepočítal výšku škody na základe tabuľky (ktorú zaslal po tom ako žalovaná namietla premlčanie), kde v riadku pod označením „Začiatok NO ZP (Ukončenie zmluvy o dodávke ZP) dňa:“ a „stav na meradle (m3)“ žalobca svojvoľne uviedol dátum 13.07.2012 (po vznesenej námietke premlčania žalovanou žalobca iba odpočítal 3 roky od dátumu podania žaloby zo dňa 13.07.2015) a svojvoľne, bez akéhokoľvek dôkazu o zmeranej spotrebe k tomuto dátumu, uviedol stav 12.031m³ (pričom stav na meradle bol objektívne merateľný). Okrem toho tunajší súd v zdôvodnení napadnutého rozsudku jednoznačne uviedol, že za deň skončenia zmluvy o dodávke zemného plynu považuje deň 21.09.2010 (z dôvodu odstúpenia od zmluvy). Zdôvodnenie tunajšieho súdu v otázke nepreukázania všetkých predpokladov vzniku škody zo strany žalobcu bolo vecné, zrozumiteľné a presvedčivé. Preto odvolacia argumentácia žalobcu, ktorý na str. 4 odvolania uvádza, že nemožno prijať preto tvrdenie súdu prvej inštancie, že „Zmluva o dodávke zemného plynu bola ukončená dňa 13.07.2012“, toto nemá oporu ani vo vykonanom dokazovaní.“ je v očividnom rozpore s obsahom zdôvodnenia napadnutého rozsudku, keď tunajší súd na žiadnom mieste zdôvodnenia „netvrdil“, že zmluva o dodávke zemného plynu bola ukončená dňa 13.07.2012.

7. Ďalej nemožno akceptovať ani žalobcov odvolací argument v čl. I odvolania na str. 6, keď vytyka súdu, ktorý „má poznať právo“, že súd mal poznať, že žalobca ako prevádzkovateľ distribučnej siete má právo použiť typové diagramy dodávky za účelom stanovenia údajov o spotrebe zemného plynu a odvoláva sa na vyhl. Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 449/2012 Z. z., ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu. V priebehu celého konania, ktoré je sprevádzané koncentračnou zásadou a kedy mal žalobca viacero možností uvedené skutočnosti preukázať, žalobca nepredložil žiadne typové diagramy dodávky za účelom stanovenia údajov o spotrebe zemného plynu (na ktoré sa v odvolaní odvoláva) a ani neozrejmil, ako vypočítal stav meradla v m³ ku dňu 13.07.2012, keď sám cituje ustanovenie § 1 ods. 1 citovanej vyhlášky, ktoré upravuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom. Žalobca doložil (po vznesení námietky premlčania žalovanou) iba tabuľku s kolónkou „Začiatok NO ZP (ukončenie zmluvy o dodávke ZP) dňa: 13.07.2012“ so „stavom na meradle (m3): 12031m³“, pričom ustanovenia § 1 citovanej vyhlášky v ods. 3 stanovuje vzorec (ktorý je súčinom viacerých veličín, ktoré žalobca vôbec neuviedol) pre výpočet neoprávneného odobratého plynu, čo žalobca taktiež neuviedol. Bez ohľadu na to, že žalobca nepreukázal výpočet škody podľa citovanej vyhlášky, nemožno súhlasiť ani s aplikáciou samotnej vyhlášky, ktorá podľa § 95 ods. 1 písm. l) zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike upravuje výpočet škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu v prípadoch podľa § 82 ods. 3 citovaného zákona. Podľa ustanovenia § 82 ods. 3 cit. zákona, v prípade ak nemožno vyčísliť skutočne vzniknutú škodu na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov, použije sa spôsob výpočtu spôsobenej neoprávneným odberom plynu podľa vyhlášky. V danom prípade však bolo preukázané, že počet odobratých m³ zemného plynu za obdobie od 21.09.2010 od 30.07.2013 sa dal objektívne a spoľahlivo zistiť, keďže dotknuté meradlo zemného plynu bolo riadne funkčné, prístupné, a k objektívnemu zisteniu stavu nedošlo iba zo subjektívneho dôvodu na strane žalobcu, ktorý si temer 3 roky nekontroloval stav dotknutého meradla, čo tunajší súd v zdôvodnení napadnutého rozsudku uviedol (bod 50 in fine).

8. Poslednou odvolacou námietkou žalobcu v rámci čl. I odvolania (str. 6) je údajná absencia „výzvy tunajšieho súdu žalobcovi o neúplnej alebo nedôvodnej žalobe“. V súvislosti s touto údajnou absenciou výzvy (s prepojením na podanie žalobcu zo dňa 20.11.2018, ktorým žalobca ospravedlnil svoju neúčast' na vytyčenom pojednávaní, pojednávanie nežiadal odročiť, súhlasil s prejednaním veci a rozhodnutím v jeho neprítomnosti) žalobca uvádza, že táto „absencia výzvy“ naplnila niekoľko odvolacích dôvodov - nesprávne právne posúdenie veci, porušenie práva na spravodlivý proces, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. S takýmto tvrdením a argumentom žalobcu nemožno súhlasiť. Žalovaná má za to, že súd nemal a nemá povinnosť zasielať žalobcovi výzvu tak, ako o to žalobca žiadal v podaní zo dňa 13.06.2018 na str. 3, posledný odsek: „...žiadame o oznámenie skutočnosti, kedy by súd považoval za potrebné, resp. vhodné doložiť podklad, ..., či dôkaz zo strany žalobcu, toto na základe výzvy súdu zabezpečíme; alebo kedy by súd disponoval úvahou..., v dôsledku ktorej by bolo možné nároku žalobcu čo i len čiastočne nevyhovieť...“. Takáto povinnosť súdu z CSP nevyplýva, a uvedená požiadavka žalobcu je v rozpore so základnými princípmi, ktorými sa riadi civilný sporový poriadok a sporové konanie ako také. Žalobca sa nesprávne domnieva, že súd bude/má nahrádzať nespĺnenie povinnosti strany sporu (v tomto prípade povinnosti žalobcu) pravdivo a úplne opísať rozhodujúce okolnosti, označiť na ich preukázanie dôkazy a tie, ktorými disponuje, predložiť na preukázanie svojich tvrdení. Súd taktiež nie je povinný po vyslovení predbežného názoru (podľa § 181 ods. 2 CSP) odročiť pojednávanie a zasielať osobitne písomne výzvu strane sporu, ktorá nevyužila právo zúčastniť sa pojednávania (hoci bola na pojednávanie riadne predvolaná, ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní, nežiadala odročiť pojednávanie, súhlasila s pojednávaním a rozhodnutím v jej neprítomnosti), aby neprítomná strana v intenciách vysloveného predbežného názoru doplnila skutkové tvrdenia a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (išlo by o neoprávnené zvýhodnenie neprítomnej strany voči strane, ktorá sa pojednávania zúčastnila). Žalobca mal možnosť zúčastniť sa pojednávania, na ktorom bol vyslovený predbežný názor tunajšieho súdu (vyslovenie predbežného názoru súdu na pojednávaní musel žalobca predvídať a aj predvídal - ako vyplýva z jeho podania zo dňa 20.11.2018, str. 2), túto možnosť nevyužil hoci mal právne zastúpenie, a z CSP mu mali a museli byť zrejmé následky neúčasti na takomto pojednávaní, navyše keď žalobca nežiadal odročiť pojednávanie pre svoju neprítomnosť. Žalovaná napokon dodáva, že žalobca namieta napadnutý rozsudok aj z dôvodu, že tento bol údajne vydaný „...v rozpore s legitímnym očakávaním žalobcu v tom smere, akým postupom súd rozhodne a s akým obsahom (rozhodnutia) môže súd prvej inštancie v tomto konaní rozhodnúť“ (čl. IV, str. 14 odvolania). Rozpor s princípom právnej istoty (čl. 2 ods. 2 CSP) však žalobca žiadnym spôsobom nevyvetlil, resp. to čo uviedol (str. 14, čl. IV), nemožno kvalifikovať, že by tunajší súd rozhodol spor v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (v čom konkrétne, a v rozpore s ktorou ustálenou rozhodovacou praxou čo do merita veci), resp. ak niet takejto rozhodovacej praxe, že by rozhodol nespravodlivo.

9. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), účinného od 01.07.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predtým nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i vo veci samej správne právne posúdil.

12. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v prevažnom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci samej, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi, ktorá vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové podstatné skutkové či právne argumenty než tie, ktoré uviedol už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal.

13. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd sa s týmto odôvodnením súdu v prevažnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

14. Zásadnou spornou otázkou, ktorá tvorí i predmet odvolacieho prieskumu, je posúdenie toho, či žalobca preukázal výšku škody, ktorá mu vznikla v dôsledku neoprávneného odberu plynu zo strany žalovanej.

15. Dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie bolo preukázané, že Slovenský plynárenský priemysel, a.s. (ďalej len „SPP“) v liste zo dňa 13.08.2018 uviedol, že SPP evidoval na POD SKSPDIS000422001918, adresa V., B. XXXX/XX, zákazníka Q. Y., a to v období od 31.07.1999 do 21.09.2010. Zmluvu o dodávke zemného plynu SPP ukončil jednostranne odstúpením od zmluvy z dôvodu neplatenia. Zákazníčku SPP o tejto skutočnosti informoval písomne, listom zo dňa 08.09.2010. List bol odoslaný doporučené s doručenkou. Zásielka sa vrátila ako neprevzatá z titulu, že adresát zomrel. Následne SPP požiadal prevádzkovateľa distribučnej siete, spoločnosť SPP-distribúcia, a.s. (ďalej len „PDS“) o demontáž meradla. Či PDS meradlo zdemontoval fyzicky alebo len účtovne, nie je spoločnosti SPP známe. Ku dňu ukončenia zmluvy, t.j. k 21.09.2010 PDS dodal SPP konečný stav meradla vo výške 8 836 m³. Z Montážneho listu meradla číslo 1100081063 predloženého žalobcom vyplýva, že dňa 30.07.2013 bola vykonaná demontáž plynomeru. Ako odberateľ bola uvedená Y. Q. a ako odberné miesto bolo uvedené B. XXXX/XX, V.. Stav počítadla na plynomery bol uvedený vo výške 13 883 m³ s tým, že majiteľ nebol prítomný. Z Montážneho listu meradla predloženého žalovanou vyplýva, že dňa 30.07.2013 bola vykonaná demontáž plynomeru. Ako odberateľ bol uvedený Y. X. a ako odberné miesto bolo uvedené B. XXXX/XX, V.. Stav počítadla na plynomery bol uvedený vo výške 13 883 m³. Podľa Výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom zemného plynu zo dňa 13.08.2013 bola Zmluva o dodávke zemného plynu ukončená dňa 21.09.2010, ku ktorému dňu bol stav na meradle 8 836 m³. Neoprávnený odber zemného plynu bol ukončený dňa 30.07.2013, ku ktorému dňu bol stav na meradle 13 883 m³. Neoprávnené odobratý plyn bol 5 047 m³, čo bolo vyčíslené na 2.190,45 Eur. Faktúrou - daňovým dokladom č. 9000162450 splatnou dňa 28.08.2013 žalobca vyúčtoval Q. Y., X. Y. a žalovanej sumu 2.190,45 Eur. Podľa Výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom zemného plynu zo dňa 13.08.2013 bola Zmluva o dodávke zemného plynu ukončená dňa 13.07.2012, ku ktorému dňu bol stav na meradle 12 031 m³. Neoprávnený odber zemného plynu bol ukončený dňa 30.07.2013, ku ktorému dňu bol stav na meradle 13 883 m³. Neoprávnené odobratý plyn bol 1 852 m³, čo bolo vyčíslené na 850,33 Eur.

16. V zmysle § 132 ods. 1, § 185 a nasl. CSP účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie sporové strany sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

17. Citované ustanovenia zakotvujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na sporových stranách. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako

procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

18. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

19. Súd prvej inštancie túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie.

20. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok (vzhľadom na obsahovo a významovo podobnú úpravu Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 možno vychádzať z rovnakých záverov) ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonal (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

21. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

22. Odvolací súd sa stotožňuje s vecne správnym záverom súdu prvej inštancie, ktorý jasne, výstižne a zrozumiteľne zdôvodnil, prečo žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne výšky skutočne vzniknutej škody za obdobie neoprávneného odberu od 13.07.2012 do 30.07.2013, keď po tom ako žalovaná namietla premlčanie žalovaného nároku, si žalobca prepočítal výšku škody na základe tabuľky (ktorú zaslal po tom ako žalovaná namietla premlčanie), kde v riadku pod označením „Začiatok NO ZP (Ukončenie zmluvy o dodávke ZP) dňa:“ a „stav na meradle (m3)“ žalobca svojvoľne (bez toho, aby to preukázal) uviedol dátum 13.07.2012 (po vznesenej námietke premlčania žalovanou žalobca iba odpočítal 3 roky od dátumu podania žaloby zo dňa 13.07.2015) a svojvoľne, bez akéhokoľvek dôkazu o zmeranej spotrebe k tomuto dátumu, uviedol stav 12.031m³ (pričom stav na meradle bol objektívne merateľný). Súd prvej inštancie v zdôvodnení napadnutého rozsudku jednoznačne uviedol, že za deň skončenia zmluvy o dodávke zemného plynu považuje deň 21.09.2010 (z dôvodu odstúpenia od zmluvy), a nie deň 13.07.2012.

23. Preto, hoci bolo v konaní preukázané, že zo strany žalovanej došlo k neoprávnenému odberu plynu a žalobcovi tak v zásade vzniklo právo na náhradu škody, bolo nevyhnutné, aby žalobca preukázal výšku skutočnej škody, čo sa mu nepodarilo, preto musí znášať z toho vyplývajúci následok spočívajúci v potrebe žalobu zamietnuť práve z dôvodu neunesenia dôkazného bremena.

24. Odvolací súd zhodne s argumentáciou žalovanej konštatuje, že nemožno akceptovať ani žalobcov odvolací argument, keď vytýka súdu, ktorý „má poznať právo“, že súd mal poznať, že žalobca ako prevádzkovateľ distribučnej siete má právo použiť typové diagramy dodávky za účelom stanovenia údajov o spotrebe zemného plynu a odvoláva sa na vyhl. Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 449/2012 Z. z., ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu. V priebehu celého konania, ktoré je sprevádzané koncentračnou zásadou a kedy mal žalobca viacero možností uvedené skutočnosti preukázať, žalobca nepredložil žiadne typové diagramy dodávky za účelom stanovenia údajov o spotrebe zemného plynu (na ktoré sa v odvolaní odvoláva) a ani nezrejmil, ako vypočítal stav meradla v m³ ku dňu 13.07.2012, keď sám cituje ustanovenie § 1 ods. 1 citovanej vyhlášky, ktoré upravuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom. Žalobca doložil (po vznesení námietky premlčania žalovanou) iba tabuľku s kolónkou „Začiatok NO ZP (ukončenie zmluvy o dodávke ZP) dňa: 13.07.2012“ so „stavom na meradle (m3): 12031m³“, pričom ustanovenia § 1 citovanej vyhlášky v ods. 3 stanovuje vzorec (ktorý je súčinom viacerých veličín, ktoré žalobca vôbec neuviedol) pre výpočet neoprávneného odobratého plynu, čo žalobca taktiež neuviedol. Bez ohľadu na to, že žalobca nepreukázal výpočet škody podľa citovanej vyhlášky, nemožno súhlasiť ani s aplikáciou samotnej vyhlášky, ktorá podľa § 95 ods. 1 písm. l) zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike upravuje výpočet škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu v prípadoch podľa § 82 ods. 3 citovaného zákona. Podľa ustanovenia § 82 ods. 3 cit. zákona, v prípade ak nemožno vyčísliť skutočne vzniknutú škodu na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov, použije sa spôsob výpočtu spôsobenej neoprávneným odberom plynu podľa vyhlášky. V danom prípade však bolo preukázané, že počet odobratých m³ zemného plynu za obdobie od 21.09.2010 do 30.07.2013, resp. za obdobie od 13.07.2012 do 30.07.2013 sa dal objektívne a spoľahlivo zistiť, keďže dotknuté meradlo zemného plynu bolo riadne funkčné, prístupné, a k objektívnemu zisteniu stavu nedošlo iba zo subjektívneho dôvodu na strane žalobcu, ktorý si temer 3 roky nekontroloval stav dotknutého meradla.

25. Neobstojí ani ďalšia odvolacia námietka žalobcu, údajná absencia „výzvy tunajšieho súdu žalobcovi o neúplnej alebo nedôvodnej žalobe“. Žalovaná v tejto súvislosti dôvodne poukázala na to, že v súvislosti s touto údajnou absenciou výzvy (s prepojením na podanie žalobcu zo dňa 20.11.2018, ktorým žalobca ospravedlnil svoju neúčast' na vytýčenom pojednávaní, pojednávanie nežiadal odročit', súhlasil s prejednaním veci a rozhodnutím v jeho neprítomnosti) žalobca uvádza, že táto „absencia výzvy“ naplnila niekoľko odvolacích dôvodov - nesprávne právne posúdenie veci, porušenie práva na spravodlivý proces, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. S takýmto tvrdením a argumentom žalobcu nemožno súhlasiť. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie nemal a nemá povinnosť zasielať žalobcovi výzvu tak, ako o to žalobca žiadal v podaní zo dňa 13.06.2018 na str. 3, posledný odsek: „...žiadame o oznámenie skutočnosti, kedy by súd považoval za potrebné, resp. vhodné doložiť podklad, ..., či dôkaz zo strany žalobcu, toto na základe výzvy súdu zabezpečíme; alebo kedy by súd disponoval úvahou..., v dôsledku ktorej by bolo možné nároku žalobcu čo i len čiastočne nevyhovieť...“. Takáto povinnosť súdu z CSP nevyplýva, a uvedená požiadavka žalobcu je v rozpore so základnými princípmi, ktorými

sa riadi Civilný sporový poriadok a sporové konanie ako také. Žalobca sa nesprávne domnieva, že súd bude/má nahrádzať nesplnenie povinnosti strany sporu (v tomto prípade povinnosti žalobcu) pravdivo a úplne opísať rozhodujúce okolnosti, označiť na ich preukázanie dôkazy a tie, ktorými disponuje, predložiť na preukázanie svojich tvrdení. Súd taktiež nie je povinný po vyslovení predbežného názoru (podľa § 181 ods. 2 CSP) odročiť pojednávanie a zasielať osobitne písomne výzvu strane sporu, ktorá nevyužila právo zúčastniť sa pojednávania (hoci bola na pojednávanie riadne predvolaná, ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní, nežiadala odročiť pojednávanie, súhlasila s pojednávaním a rozhodnutím v jej neprítomnosti), aby neprítomná strana v intenciách vysloveného predbežného názoru doplnila skutkové tvrdenia a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (išlo by o neoprávnené zvýhodnenie neprítomnej strany voči strane, ktorá sa pojednávania zúčastnila). Žalobca mal možnosť zúčastniť sa pojednávania, na ktorom bol vyslovený predbežný názor súdu prvej inštancie (vyslovenie predbežného názoru súdu na pojednávaní musel žalobca predvídať a aj predvídal - ako vyplýva z jeho podania zo dňa 20.11.2018, str. 2), túto možnosť nevyužil, hoci mal právne zastúpenie, a z CSP mu mali a museli byť zrejmé následky neúčasti na takomto pojednávaní, navyše keď žalobca nežiadal odročiť pojednávanie pre svoju neprítomnosť.

26. Právo strany sporu, aby vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti s možnosťou vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky <., znamená, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená aj v ustanovení § 160 ods. 1 CSP <., podľa ktorého súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Osobitné prípady poučovacích povinností formuluje Civilný sporový poriadok < v jednotlivých ustanoveniach s cieľom dosiahnuť špeciálny prístup v kontexte konkrétnej procesnej situácie. Je vždy na strane sporu, či náležite využije možnosti, ktoré sa jej v súdnom konaní ponúkajú. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že práve žalobca nesie zodpovednosť za to, že prezentuje súdu konzistentné skutkové tvrdenia podporené dôkazmi. Pokiaľ túto povinnosť nespĺní, prejaví sa to v rozhodnutí vo veci samej. Nedostatky v procesnej aktivite strany nemôže súd v sporovom konaní riešiť prostredníctvom inštitútu špeciálneho procesného poučenia podľa § 129 < ods. 1 CSP, pretože daná regulácia upravuje len dôsledky nedostatkov vo formálnych náležitostiach žaloby, nie jej materiálnu podstatu. Inak povedané, prvoinštančný súd nemohol pri existujúcich vecných nedostatkoch návrhu a pri nesplnení dôkaznej povinnosti, uvedené riešiť procesným poučením. Pokiaľ by súd poskytol takúto nenáležitú pomoc jednej procesnej strane, potom by fakticky mohol neprímerane odoprieť spravodlivý proces strane vystupujúcej v opačnom procesnom postavení, čo je neprípustné.

27. Žalobca nedôvodne namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo dostatočne presvedčivo odôvodnené.

28. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu. Požiadavky na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby účastník konania nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov. Súdy musia pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí potom vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby jeho zámery boli zrozumiteľné, spravodlivé a presvedčivé. Súdy pritom musia súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O. s. p., obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorý svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

29. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Georgiadis v. Grécko, z roku 1997), pričom stačí, aby súd reagoval na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce (napr. rozhodnutie Ruiz Torija v. Španielsko, rozsudok z roku 1994, Kraska v. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, seria A č. 254-B, s. 49).

30. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovisk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č.1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

31. Podľa odvolacieho súdu odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie takéto vady nevykazovalo, napádané rozhodnutie spĺňa požiadavky obsiahnuté v ustanovení § 220 ods. 2 C. s. p. na riadne odôvodnenie rozsudku, v dôsledku čoho nedošlo k porušeniu práva strán na spravodlivý proces.

32. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že žaloba bola podaná nedôvodne a súd prvej inštancie ju správne zamietol.

33. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalobcu, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

34. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadávať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

35. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej vo výroku II., vrátane vecne správneho a odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého výroku III. o náhrade trov konania, v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

36. Žalovaná má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a § 396 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne jej náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.).

37. O výške náhrady trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).